

Arrest

nr. 217 134 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 november 2009 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 1 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 mei 2018.

1.3. Op 24 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp Tulkarem, gelegen in de gelijknamige stad op de Westelijke Jordaanoever. Via uw vriend B.(...) A.(...) I.(...) A.(...) zou u in 2009 vertrouwd zijn geraakt met een liefdadigheidsorganisatie geheten 'Al Ahrar'. In september 2009 werd u door deze organisatie ingelijfd om geld te verdelen onder de armen. In de periode september – oktober 2009 zou u 20 000 dollar ter beschikking gesteld zijn die u naar eigen goeddunken verdeelde onder behoeftigen in het vluchtelingenkamp Tulkarem. In oktober 2009 meldde uw vriend B.(...) A.(...) I.(...) A.(...) u dat 'Al Ahrar' hem onder druk zette om bepaalde misdaden te plegen. Uit vrees dat u eveneens onder druk zou worden gezet om misdaden te plegen en uit vrees dat de Palestijnse Autoriteiten u zouden opsporen wanneer de criminele praktijken van 'Al Ahrar' bekend raakten, besliste u om de Westelijke Jordaanoever te ontvluchten. Gebruikmakend van de 40 000 dollar die B.(...) A.(...) I.(...) A.(...) en uzelf was toevertrouwd door 'Al Ahrar' vluchtte u op 25 oktober 2009 naar Jordanië. Via Syrië en Turkije reisde u vervolgens verborgen in een vrachtwagen naar België om hier op 18 november 2009 een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Via contact met uw familie vernam u dat dat verschillende onbekenden in het jaar 2010 meerdere keren uw thuisadres bezochten om navraag naar u te doen. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u een attest van de Palestijnse Algemene Delegatie bij de EU, België en Luxemburg neer.

Op 16 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing in zijn arrest van 12 september 2012.

Op 16 oktober 2012 verzocht u een tweede maal internationale bescherming. Dezelfde dag nog werd een weigering tot inoverwegingname genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 14 februari 2013 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 februari werd opnieuw een weigering tot inoverwegingname genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 1 juli 2014 diende u vervolgens een vierde verzoek om internationale bescherming waarin u initieel enkel gewag maakte van uw vrees ten aanzien van de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw vierde verzoek stelt u echter uw eerste asielaanvraag bij en verklaart u dat mensen uit uw buurt rapporten over u stuurden naar de preventieve veiligheidsdienst dat u bij cellen hoorde die voor corruptie zorgen, chaos willen brengen bij de autoriteiten en aanslagen voorbereiden op veiligheidsdiensten waardoor u door de veiligheidsdiensten werd gevisieerd. Ter staving van uw vierde verzoek legt u een kopie voor van een pagina uit uw paspoort en een bundel informatie betreffende de algemene situatie in de Palestijnse gebieden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS dient te verder worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw duidelijk gebrek aan kennis over de organisatie waarvoor u zou hebben gewerkt en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot en met oktober 2009 in Tulkarem verbleef. U legde geen begin van bewijs voor om uw recent verblijf in de regio te staven én uw kennis van de actuele geschiedenis van uw afkomstregio bleek dusdanig vaag dat er fundamentele twijfel kon worden geuit bij uw bewering er tot oktober 2009 te hebben verbleven.

Uw tweede en derde verzoek werden niet in overweging genomen.

Wat uw huidig verzoek betreft werd u erop gewezen dat het niet aannemelijk is dat u - negen jaar na uw eerste asielaanvraag en ondertussen vier verzoeken om internationale bescherming verder – pas tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van dit vierde verzoek uw initieel relaas volledig aanpast en stelt dat u niet wou dat de Belgische autoriteiten een mogelijke link tussen u en Hamas zouden leggen (CGVS, pg.4). U gevraagd of uw relaas van uw eerste verzoek dan niet waar is, stelt u dat ook dat relaas waar is (CGVS, pg.4). Het hoeft echter geen betoog dat beide verhalen niet naast elkaar kunnen staan. Hierop gewezen stelt u dat u dan maar voor het tweede relaas kiest (CGVS, pg.4). Dergelijke verklaringen doen de ernst van uw verklaringen dan ook volledig teniet. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van uw huidige verklaringen, stelt u uiteindelijk dat u uw land hebt verlaten omwille van de algemene omstandigheden. Dat u er geen vrijheid hebt, op elk moment arrestaties riskeert, er overal checkpoints zijn, het economisch niet goed gaat en u er geen deftig leven kan opbouwen (CGVS, pg.4). Uit deze algemeenheden kan echter geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Er werd bovendien reeds grondig getwijfeld aan uw verblijf in Tulkarem tot oktober 2009 en u legde evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten voor die konden aantonen dat u tot oktober 2009 in Tulkarem woonachtig was. In huidig onderhoud verzaakt u hierover duidelijkheid te scheppen. Integendeel, u legt een kopie van een paspoort voor waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat u in Koeweit bent geboren en bevestigt dat uw ouders uit Koeweit afkomstig zijn en u in Koeweit geboren bent (CGVS, pg.5). Nochtans gaf u in vorige verzoeken steeds Tulkarem op als geboorteplaats. Dat u 'gewoon niet goed was' kan bezwaarlijk worden aangenomen als een afdoende reden om hierover leugenachtige verklaringen af te leggen. U stelt de asielinstanties bijgevolg nog steeds niet in staat om te oordelen of u bescherming of bijstand van UNRWA genoot en u nog onder toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Het document dat u bij het eerste verzoek neerlegde van de Palestijnse Algemene Delegatie bij de EU, België en Luxemburg stelt enkel dat u van Palestijnse origine bent. Dit vormt geen bewijs dat u van Tulkarem afkomstig bent en daar tot uw vlucht woonachtig bent geweest.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van een pagina van uw paspoort is louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar toont op geen enkele wijze aan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. De bundel informatie die u voorlegt heeft louter betrekking op de algemene situatie in de Palestijnse gebieden. Een louter verwijzing naar de algemene situatie volstaat evenwel niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de Israëliëse operaties "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014)

enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. . Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's monden manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqilya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische

uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Volgens het Hof van Justitie in het arrest *El Kott*, is dit het geval wanneer iemand zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. Verzoeker stelt vast dat *in casu* verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus neemt en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de klassieke asielbepalingen toepast (artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor het vluchtelingenstatuut en de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voor subsidiaire bescherming). Echter, verzoeker is een Palestijn die uit UNRWA mandaatgebied afkomstig is en dus moet en kan enkel artikel 1D van het vluchtelingenverdrag worden toegepast. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing: *“U stelt de asielinstanties bijgevolg nog steeds niet in staat om te oordelen of u bescherming of bijstand van UNRWA genoot en u nog onder toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt.”* Echter, verzoekers Palestijnse origine wordt niet betwist. Ook zijn afkomst uit UNRWA mandaatgebied en registratie bij UNRWA kan volgens verzoeker niet worden betwist. Ook al wordt getwijfeld aan zijn verblijf tot 2009 in Tulkarem, aan zijn afkomst uit Tulkarem op zich wordt niet getwijfeld. Bovendien legt verzoeker zijn UNRWA registratiekaart voor (stuk 4). Verzoeker wijst erop dat hij van bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij bij UNRWA stond geregistreerd (zie beslissing CGVS 16 mei 2012). Destijds legde hij zijn registratiekaart niet voor. Echter, op eenvoudig verzoek had verzoeker de kaart kunnen voorleggen bij zijn huidig verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker bij zijn vorige verzoeken om internationale bescherming Tulkarem als geboorteplaats zou hebben opgegeven, om te stellen dat hij geen zicht biedt op de bijstand die UNRWA hem zou hebben geboden. Echter, dit is naar mening van verzoeker kennelijk onvoldoende. Zoals gezegd, wordt verzoekers afkomst uit de Westelijke Jordaanoever en Palestijnse origine niet betwist. Bovendien heeft verzoeker initieel inderdaad aangegeven dat Tulkarem ook zijn geboorteplaats was, maar al bij zijn tweede verzoek legde hij zijn paspoort voor waarop zijn werkelijke geboorteplaats Koeweit staat aangegeven (zie beslissing 13quater van 16 oktober 2012). Ook bij zijn derde verzoek legde hij zijn paspoort voor (zie beslissing 13quater van 18 februari 2013). Verzoeker verklaarde tot zijn 18 jaar in Koeweit te hebben verbleven en er geen verblijfsrecht (meer) te genieten. Dit komt overeen met de beschikbare landeninformatie (stuk 3 en 5). Hieruit blijkt dat Palestijnen in Koeweit kunnen verblijven op voorwaarde dat ze een geldige arbeidsvergunning hebben en een sponsor. Gezien het langdurig verblijf van verzoeker in België, is er geen enkele aanwijzing dat verzoeker hierover zou beschikken. Verzoekers verklaringen over zijn vertrek uit Koeweit komen eveneens overeen met de beschikbare landeninformatie (stuk 3). Mocht verwerende partij hieraan overigens hebben getwijfeld, had zij verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud hierover kunnen bevragen, *quod non*. De vragen over zijn geboorte en verblijf in Koeweit waren uiterst summier (notities persoonlijk onderhoud CGVS 17/05/2018, p.5), aldus verzoeker, die meent dat artikel 1D van het vluchtelingenverdrag moet worden toegepast gezien aan zijn Palestijnse afkomst en afkomst uit UNRWA mandaatgebied niet kan worden getwijfeld. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet dus geen klassieke beoordeling maken van zijn asielrelaas, maar moet nagaan of hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest *El Kott* bevindt, of UNRWA momenteel nog adequate bijstand levert in het Tulkarem kamp en of verzoeker ernaar kan terugkeren. Gezien Tulkarem (ondanks mogelijke twijfel of verzoeker er tot 2009 heeft gewoond) kan worden beschouwd als regio van gewoonlijk verblijf, moet het verzoek om internationale bescherming ten opzichte van deze regio worden beoordeeld. Dit onderzoek werd niet gevoerd door verwerende partij. Daarom moet de beslissing volgens verzoeker op zijn minst vernietigd worden, zodat dit onderzoek kan gebeuren.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat verschillende factoren erop wijzen dat hij zich bij terugkeer naar Tulkarem in een situatie van persoonlijke onveiligheid zal bevinden en dat hij niet meer zal kunnen rekenen op adequate bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 57 tot 64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat zijn persoonlijke veiligheid niet kan worden gegarandeerd. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld, noch van een open militair conflict, dat het aantal burgerslachtoffers bij confrontaties gering blijft en dat de rust sinds eind juli 2017 is teruggekeerd. Verwerende partij baseert zich hiervoor op de informatie in de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Cisjordanie Situation sécuritaire*" van 21 augustus 2017 (zie administratief dossier). Echter, dit kan naar mening van verzoeker bezwaarlijk als actuele informatie worden aanvaard. Uit de bestreden beslissing blijkt zelf al dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever volatiel is. In deze omstandigheden kan verwacht worden dat verwerende partij zich op zijn minst baseert op actuele informatie. De onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust (artikel 10.3 van de herschikte Procedurerichtlijn en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, gedeeltelijk omgezet in artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) verplicht haar hiertoe. Verzoeker voert onder verwijzing naar de stukken 7 tot en met 10 toegevoegd aan het verzoekschrift aan dat er minstens aanwijzingen bestaan dat er opflakeringen van geweld waren sinds juli 2017 en dat er nog steeds ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in de Westelijke Jordaanoever. De informatie van verwerende partij is dus achterhaald. Gezien de informatie de beslissing niet kan schragen, moet ook om deze reden de bestreden beslissing minstens vernietigd worden, zodat verwerende partij een gedegen onderzoek kan doen.

Ten tweede kan evenmin worden gegarandeerd dat verzoeker bij terugkeer beroep zal kunnen doen op bijstand van UNRWA. UNRWA geeft zelf aan dat er ernstige tekortkomingen zijn in de bijstand die ze voorziet op vlak van onder meer infrastructuur en hygiëne, zoals blijkt uit stuk 2 toegevoegd aan het verzoekschrift. Bovendien is verzoeker reeds sinds 2009 in België en heeft hij het UNRWA mandaatgebied dus al lange tijd verlaten. Er is geen enkel onderzoek gebeurd naar de gevolgen van deze langdurige afwezigheid op de mogelijkheid om UNRWA bijstand (terug) te krijgen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook het onderzoek naar de eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op foutieve wijze heeft gevoerd. In hoofdorde stelt verzoeker dat er hoe dan ook geen toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan plaatsvinden. Immers, dit is naar het oordeel van verzoeker onverenigbaar met de toepassing van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Palestijnen onder UNRWA mandaat, zoals verzoeker, moeten ofwel worden uitgesloten van internationale bescherming ofwel van rechtswege worden erkend als vluchteling. De toekenning van subsidiaire bescherming is onmogelijk. Immers, als er redenen zijn om subsidiaire bescherming toe te kennen, dan impliceert dit dat de persoon niet kan terugkeren naar UNRWA mandaatgebied omwille van veiligheidsredenen en moet artikel 1D, lid 2 worden toegepast. Dit is vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. RvV nr. 120.586, 13 maart 2014). *In casu* kwam het verwerende partij dus niet toe om een onderzoek te doen naar de eventuele toekenning van subsidiaire bescherming. In ondergeschikte orde, indien de Raad toch zou aanvaarden dat de eventuele toekenning van subsidiaire bescherming mogelijk zou zijn voor verzoeker, moet de bestreden beslissing minstens vernietigd worden omdat het onderzoek van verwerende partij ernstig tekort schoot. Immers, zoals hierboven aangetoond, vond dit onderzoek plaats op basis van verouderde informatie, hoewel de onderzoeks- en samenwerkingsplicht verwerende partij verplicht om de situatie in de regio van herkomst te onderzoeken aan de hand van nauwkeurige, relevante en actuele informatie.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het voor hem onmogelijk is om zich bij terugkeer te beroepen op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet hij op grond van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag worden erkend als vluchteling. In ondergeschikte orde moet op zijn minst grondig onderzoek gebeuren naar de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever en naar de mogelijkheid voor verzoeker om ernaar terug te keren en er opnieuw bijstand te krijgen van UNRWA.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "*profile: Tulkarm camp*" van UNRWA van maart 2015, het document "*Kuwait Expels Thousands of Palestinians*" van 1 september 2012, een kopie van verzoekers UNRWA-registratiekaart, het document "*Kuwait and Palestine: residence status of stateless Palestinians, including access to employment, education, health care and other services, and the ability to travel in and out of the country; the requirements and procedures to renew residence status; treatment of stateless Palestinians whose residency status has expired (2015-November 2017)*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 24 november 2017, het document "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(l)(a) of the EU Qualification Directive in the*

context of Palestinian refugees seeking international protection van UNHCR van mei 2013, het document *“Bi-weekly report on the protection of civilians (conflict related casualties, other incidents involving casualties, shelter and property, natural resources, access and movement for civilians, arrests and detentions), 17-30 juli 2018”* van OCHA, het artikel *“Are the flames of war growing in the West Bank?”* van Jerusalem Post, het *“Amnesty International Report 2017/18 - Palestine (State of)”* van 22 februari 2018, het rapport *“Freedom in the World 2018 - West Bank”* van Freedom House van 1 maart 2018 en CLAES, M., *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”*, T. Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67.

2.2.2. Op 16 januari 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Situation sécuritaire”* van 6 augustus 2018.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omwille van zijn duidelijk gebrek aan kennis over de organisatie waarvoor hij zou hebben gewerkt en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot en met oktober 2009 in Tulkarem verbleef daar hij geen begin van bewijs voorlegde om zijn recent verblijf in de regio te staven en zijn kennis van de actuele geschiedenis van zijn afkomstregio dusdanig vaag bleef dat er fundamentele twijfel kon worden geuit bij zijn bewering er tot oktober 2009 te hebben verbleven, (ii) het niet aannemelijk is dat hij pas tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van dit vierde verzoek zijn initieel relaas volledig aanpast en stelt dat hij niet wou dat de Belgische autoriteiten een mogelijke link tussen hem en Hamas zouden leggen, hij bovendien stelt dat ook het relaas van zijn eerste verzoek waar is doch hij, nadat hij erop gewezen werd dat beide verhalen niet naast elkaar kunnen staan, dan maar voor het tweede relaas kiest, en hij, wanneer hij nogmaals werd geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van zijn huidige verklaringen, uiteindelijk stelt dat hij zijn land heeft verlaten omwille van de algemene omstandigheden (hij heeft er geen vrijheid, hij riskeert op elk moment arrestaties, er zijn overal checkpoints, het gaat economisch niet goed en hij kan er geen deftig leven opbouwen), uit welke algemeenheden echter geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, (iii) er reeds grondig werd getwijfeld aan zijn verblijf in Tulkarem tot oktober 2009 en hij in huidig verzoek verzaakt hierover duidelijkheid te scheppen, hij integendeel een kopie van een paspoort voorlegt waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij in Koeweit is geboren en hij bevestigt dat zijn ouders uit Koeweit afkomstig zijn en hij in Koeweit geboren is, hoewel hij in vorige verzoeken steeds Tulkarem opgaf als geboorteplaats, hij de asielinstanties bijgevolg nog steeds niet in staat stelt om te oordelen of hij bescherming of bijstand van UNRWA genoot en hij nog onder toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt en het document van de Palestijnse Algemene delegatie bij de EU, België en Luxemburg dat hij bij het eerste verzoek neerlegde enkel stelt dat hij van Palestijnse origine is en geen bewijs vormt dat hij van Tulkarem afkomstig is en daar tot zijn vlucht woonachtig is geweest, (iv) de kopie van een pagina van zijn paspoort louter een aanwijzing voor zijn identiteit en herkomst is maar op geen enkele wijze aantoonde dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming en de bundel informatie die hij voorlegt louter betrekking heeft op de algemene situatie in de Palestijnse gebieden doch een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 juli 2018 (CG nr. 0918937X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Vooreerst merkt de Raad op dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in arrest nr. 87 478 van 12 september 2012 het volgende werd overwogen: *“(…) 2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker als bewijs van zijn identiteit en afkomst een attest neerlegt van de Palestijnse delegatie bij de Europese Unie te Brussel (zie administratief dossier), en thans een kleurenkopie van een geboorteakte en een attest van de “Palestinian Liberation Organization”, “Palestinian National Authority, Ministry of Interior” dat O.A.M.A. geboren is in Koeweit en zoon is van Palestijnse ouders.*

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit en afkomst een belangrijk element is in iedere procedure. Aangezien verzoeker niet aantoonde de genoemde O.A.M.A. te zijn kan, in de mate al enig objectief bewijs kan toegekend worden aan de nieuw voorgelegde documenten, de Raad niet vaststellen dat de geboorteakte en het attest van de “Palestinian Liberation Organization”, “Palestinian National Authority, Ministry of Interior” op verzoeker betrekking hebben. Bovendien is de geboorteakte een kleurenkopie waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend vermits kleuren/fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn door het nodige knip- en plakwerk. Het attest van de “Palestinian Liberation Organization”, “Palestinian National Authority, Ministry of Interior” bevestigt enkel dat verzoeker in Koeweit geboren is uit Palestijnse ouders, niets meer en niets minder. Zo voor het tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal neergelegde document van de Palestijnse delegatie evenmin kan vastgesteld worden of de persoon die daarin vermeld wordt inderdaad verzoeker betreft, zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, merkt de Raad verder op dat het niet duidelijk is op welke wijze, inzonderheid op welke door verzoeker neergelegde documenten, de Palestijnse delegatie bij de Europese Unie steunt om te bevestigen dat A.M.A.O. de persoon van verzoeker zou betreffen met UNRWA nr. 51130403. Ter terechtzitting gevraagd om enige toelichting kan de raadsman op de vraag geen antwoord geven.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij geen andere documenten kan indienen ter ondersteuning van zijn identiteit en afkomst omdat alle andere documenten door de smokkelaar werden afgenomen, is de Raad van oordeel dat aan deze bewering weinig geloof wordt gehecht. Immers, verzoeker was in het bezit van een identiteitskaart, een paspoort, en was geregistreerd bij de UNRWA en het is niet aannemelijk dat hij al deze documenten op zak had voor zijn illegale overtocht en derhalve zomaar zou hebben afgegeven.”

Verzoeker legt thans een kopie neer van één pagina uit zijn paspoort. Dit paspoort zou zijn afgeleverd in Ramallah op 17 september 2012, dus op een ogenblik dat verzoeker reeds in België verbleef. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat zijn familie hem dit paspoort opstuurde per post (2^e VIB, verklaring DVZ, vraag 15). Aangezien het voor de Raad niet duidelijk is op welke wijze en op basis van welke documenten dit paspoort zou zijn afgeleverd en verzoeker zijn origineel paspoort niet neerlegt, terwijl dit blijkens zijn verklaringen bij hem thuis ligt (4^e VIB, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), is het voor de Raad onmogelijk om te bewijswaarde van dit document te beoordelen. Wat er ook van zij, er kan enkel worden vastgesteld dat dit document vermeldt dat verzoeker geboren is in Koeweit, hetgeen door hem in het kader van onderhavig verzoek ook uitdrukkelijk wordt bevestigd en wat op zich niet in twijfel wordt getrokken in wat volgt. Hieruit kan echter op geen enkele wijze blijken dat verzoeker nood zou hebben aan internationale bescherming.

Verzoeker voegt als bijlage aan het verzoekschrift nog een kopie van een UNRWA registratiekaart. Hij meent dat dienvolgens zijn afkomst uit UNRWA mandaatgebied en registratie bij UNRWA niet kunnen worden betwist. Het roept echter ernstige vragen op dat verzoeker dit document, dat zou zijn afgeleverd in april 2000, dus voor zijn komst naar België, pas neerlegt in het kader van de beroepsprocedure in

huidig, vierde verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er te dezen op dat van verzoeker, in het kader van zijn plicht tot medewerking, mag worden verwacht dat hij de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken van meet af aan voorlegt. Verzoeker geeft in het verzoekschrift niet de minste verklaring waarom hij de registratiekaart niet voorlegde bij zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. Hij geeft evenmin een valabele verklaring waarom hij deze kaart in het kader van huidig verzoek niet heeft neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig stellen dat hij zijn registratiekaart op eenvoudig verzoek had kunnen voorleggen bij zijn huidig verzoek om internationale bescherming. Het komt immers aan verzoeker zelf toe om alle documenten die nuttig zijn voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij te brengen. De Raad wijst er te dezen op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde: *“Tot slot verklaarde u geregistreerd geweest te zijn bij UNRWA (CGVS 11 maart 2010, p. 3). Aangezien er een grondige twijfel is dat u tot oktober 2009 in Tulkarem verbleef, en u evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat u recent in Tulkarem woonachtig was en daar de bescherming of bijstand van UNRWA genoot, stelt u de asielinstanties niet in staat om te oordelen of u nog onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Het document dat u neerlegde van de Palestijnse Algemene Delegatie bij de EU, België en Luxemburg, wijzigt deze vaststelling niet. Niettegenstaande het feit dat dit document bevestigt dat 'A.(...) M.(...) A.(...) O.(...)' met UNRWA nummer 51130403 Palestijn is van origine, is dit geen bewijs voor uw beweringen van Tulkarem afkomstig te zijn en daar tot uw vlucht woonachtig geweest te zijn. Daarenboven, en zoals reeds vermeld, legde u geen enkel identiteitsdocument neer, waardoor er niet nagegaan kan worden dat dit door u neergelegde document betrekking heeft op uw persoon. Derhalve kan dit attest noch uw identiteit, noch uw recente herkomst uit het vluchtelingenkamp Tulkarem staven.”* zodat verzoeker zich toch maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het belang van het neerleggen van zijn UNRWA registratiekaart. Daar verzoeker deze kaart doorheen zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming niet heeft voorgelegd, kan hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk ernstig verwijten geen toepassing te hebben gemaakt van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de UNRWA registratiekaart kunnen bovendien de volgende opmerkingen worden gemaakt. Daargelaten het feit dat verzoeker louter een kopie neerlegt die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, dient te worden vastgesteld dat de registratiekaart als regio “Amman South” en als woonplaats “Taybeh” vermeldt. Dit valt echter op geen enkele manier te rijmen met verzoekers verklaringen dat hij steeds woonachtig was in het vluchtelingenkamp Tulkarem, gelegen in de gelijknamige stad op de Westelijke Jordanoever. Om deze redenen besluit de Raad dat aan de kopie van de UNRWA registratiekaart geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend en dat verzoeker bijgevolg niet aantoont dat hij de bescherming en de bijstand van UNRWA genoot/geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de uitgebreide uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift met verwijzing naar de als bijlage gevoegde stukken en de aangevoerde schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig is. Verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt dienvolgens beoordeeld op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.7. Verzoeker volhardt in het kader van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming dat hij afkomstig is uit het vluchtelingenkamp Tulkarem, gelegen op de Westelijke Jordanoever (4^e VIB, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker echter geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Westelijke Jordanoever is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw duidelijk gebrek aan kennis over de organisatie waarvoor u zou hebben gewerkt en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot en met oktober 2009 in Tulkarem verbleef. U legde geen begin van bewijs voor om uw recent verblijf in de regio te staven én uw kennis van de actuele geschiedenis van uw*

afkomstregio bleek dusdanig vaag dat er fundamentele twijfel kon worden geuit bij uw bewering er tot oktober 2009 te hebben verbleven.

(...)

Wat uw huidige verzoek betreft werd u erop gewezen dat het niet aannemelijk is dat u - negen jaar na uw eerste asielaanvraag en ondertussen vier verzoeken om internationale bescherming verder – pas tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van dit vierde verzoek uw initieel relaas volledig aanpast en stelt dat u niet wou dat de Belgische autoriteiten een mogelijke link tussen u en Hamas zouden leggen (CGVS, pg.4). U gevraagd of uw relaas van uw eerste verzoek dan niet waar is, stelt u dat ook dat relaas waar is (CGVS, pg.4). Het hoeft echter geen betoog dat beide verhalen niet naast elkaar kunnen staan. Hierop gewezen stelt u dat u dan maar voor het tweede relaas kiest (CGVS, pg.4). Dergelijke verklaringen doen de ernst van uw verklaringen dan ook volledig teniet. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met het ongeloofwaardig karakter van uw huidige verklaringen, stelt u uiteindelijk dat u uw land hebt verlaten omwille van de algemene omstandigheden. Dat u er geen vrijheid hebt, op elk moment arrestaties riskeert, er overal checkpoints zijn, het economisch niet goed gaat en u er geen deftig leven kan opbouwen (CGVS, pg.4). Uit deze algemeenheden kan echter geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming worden afgeleid.” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Voormelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. De door verzoeker neergelegde bundel informatie betreffende de algemene situatie in de Palestijnse gebieden vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn regio van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.8. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie COI Focus *“Territoires palestiniens – Cisjordanie. Situation Sécuritaire”* van 6 augustus 2018) blijkt voorts dat de Israëlische operaties “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's mondten manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd. De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, voornamelijk in de vorm van demonstraties en schermutselingen met de ordediensten, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Dit verklaart het grote aantal Palestijnse slachtoffers dat OCHA in december 2017 heeft geregistreerd. Ondanks de vrees voor een oplakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde

gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in 2017 en 2018 op veel plaatsen op de Westelijke Jordaanoever en in Oost-Jeruzalem opsporings- en aanhoudingsoperaties hebben plaatsgevonden die tot geweld kunnen leiden, vaak in de vluchtelingenkampen. De gouvernementen van Jeruzalem, Hebron, Ramallah, Bethlehem, Jenin en Nablus worden regelmatig genoemd. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn, of die een ander licht kan werpen op voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever. Zo uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Raad dat deze feiten niets veranderen aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS